

ikke være meningen med stk. 2, at ministeriet (departementet) skal inddrages i et større antal sager om konkrete spørgsmål af beskeden almen interesse.

Ministeren har imidlertid, hvad i bemærkningerne til mbl jo også var forudset, været tvunget til at indskibe sig i en række sager om spildevandsplanlægning. Der meldte sig i nogle sager netop det problem, om miljøstyrelsen i sin klagesagsbehandling kunne indtage en stillingtagen til de her fremdragne spørgsmål om den rette form for spildevandsbortskaffelse i en kommune, spørgsmål som er både fagligt vanskelige og samtidig politisk prægede. Det vanskelige kommer bl.a. af, at de tekniske og naturmæssige problemer om nedsivning i sig selv kan være undergivet faglig uenighed. Endvidere kan disse problemer ofte vanskeligt adskilles fra, hvordan man i øvrigt ordner sin spildevandsbortskaffelse i kommunen, navnlig om man ønsker et centralt rensningsanlæg eller mindre decentrale anlæg. Det politisk besværlige er den afvejning af økonomisk art, der er tale om.

Miljøstyrelsen havde i nogle sager lagt sig på det standpunkt, at den ikke kunne tage stilling til sådanne »lokalpolitiske« spørgsmål, som det blev kaldt. Dette standpunkt fandt ministeriets departement juridisk uholdbart, og ministeren var således tvunget til at tage nogle sager op efter § 70, stk. 2, og foretage hjemvisning til miljøstyrelsen, ligesom han måtte tage stilling til de nye afgørelser, der herefter fremkom. – Det hele blev ikke lettere af, at der netop i årene efter 1974 har været diskussion om, i hvilket omfang nedsivning er noget godt eller noget dårligt – en diskussion, som har medført forskellige publikationer fra miljøstyrelsen bl.a. som led i besværlige sparerunder efter de forudgående års optimistiske planlægning.

På grund af disse trakasserier kan man tolke lovforslaget således, at ministeriet nu ønsker at klassificere disse problemer som planspørgsmål og samtidig slå fast, at planer »jo« ikke bør kunne påklages, jfr. kommuneplanlovens § 8. Herved håber man vel at få disse besværlige sager definitivt forvist fra styrelse og departement.

Om klage over spildevandsplaner i dag se Claus Haagen Jensen i D.M. bd. 3, s. 134–135.

8.2.2. Man har dog ikke turdet foreslå ganske at undlade at beskytte berørte grundejere. Heraf den i afsn. 6.1. gengivne bestemmelse om, at hvis mindst halvdelen af grundejerne i et område gør indsigelse, skal amtsrådet tage spørgsmålet op, lovforslagets § 21, stk. 6.

Dette rejser igen flere spørgsmål:

1°. Hvis ministeren ved uenighed mellem kommune og amtskommune træffer afgørelse, betyder dette så ministeren, eller betyder det miljøstyrelsen pr. delegation? Hvis det sidste er tilfældet, kan man da gå videre til ministeren himself med klage over styrelsen? Efter gældende lov ville dette være et spørgsmål om mbl § 70, stk. 2.

§ 70, stk. 2 og 3 foreslås imidlertid begge ophævet, men samtidig foreslås en ny § 69 a, hvorefter ministeren på eget initiativ kan tage en afgørelse op til nærmere undersøgelse. Det drejer sig om en nyformuleret call-in bestemmelse, der på her ikke nævnte punkter er lidt forskellig fra § 70, stk. 3. Ved at flytte bestemmelsen over i en selvstændig paragraf pointeres, at den er forskellig fra egentlige klagerregler. Hovedændringen består naturligvis i afskaffelsen af § 70, stk. 2. Baggrunden for forslaget om disse ændringer fører det for vidt her at uddybe. Ministeren skal jo nok fortsat få mange henvendelser, hvad enten man kalder dem klage eller ej – nissen flytter nok med over i § 69 a, men man prøver altså at holde ham lidt bedre fra dørene.

2°. Det andet spørgsmål bliver herefter, om enighed mellem en kommune og amtskommunen er en afgørelse, der kan påklages af grundejerne. Det er det nok ikke, jfr. forslagens § 21, stk. 7, hvorefter »kommunalbestyrelsens vedtagelse af planen . . . ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed«. Men det siges ikke helt utvetydigt, om stk. 7 også dækker den situation, hvor amtskommunen efter indsigelse fra grundejerne har erklæret sin enighed med kommunen, hvilket vel vil være det sædvanlige.

8.3. Ordningen fungerer i dag rimeligt godt, efter at man har været igennem en periode med (selvskabt) uklarhed. De foran under 8.2.1. og 8.2.2. refererede problemer kan i dag siges at være historie. Det har taget sin tid, men rimelig klarhed er ved at være opnået, dog først efter ministersvaret fra september 1981.